

HÍVOM A CSALÁDOKAT

2005 novemberében

Kedves házas- és jegyespárok, plébániai és mozgalmi családcsoportok, és mindazok, akik családban élnek, vagy családot szeretnének alapítani!

November: Az emlékezés hónapja. Tanuljunk elődeinktől. Ilyenkor sokat gondolunk az előttünk járókra, akik közül sokan már a temetőben nyugszanak. Főlelevenítjük házasságukat, jóból és rosszból is tanulhatunk. Törekedjünk megismerni egymás családját, a magunkkal hozott minták mélyen belénk vésődnek. Egy- más múltjának megismerése könnyebbé teszi a kölcsönös elfogadást. Tárgyilagosan nézve a múltat építsük reálisan a közös jövőt, gyermekeink jövőjét.

Egy főiskolás lány váratlanul bejelentette szüleinek: hamarosan férjhez megyek. A szülők még nem is látták a jövőbeli vőt. A feleségjelölt a szülők számonkérésére hűvös tárgyilagossággal közölte: barátja egyelőre nem tartotta fontosnak megismerni a szülőket. A lány védekezésül mentegette a helyzetet: őt sem érdekli, ki- és mifélek barátja szülei. „Mi a magunk életét akarjuk élni, különösen nem érdekelnek az ősök.” Vajon annak idején milyen lehetett a szülők és nagy szülők viszonya? Vajon nem egy minta öröklődött tovább?

„Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy...” (Kiv 20, 12) olvassuk a Bibliában. Ha minden nemzedék tiszteli szüleit, folyamatos lesz az elődök tisztelete, a róluk való megemlékezés. Az ember társas lény, csak kapcsolataiban lehet boldog. Élete folyamán kapcsolatrendszere sokat változik. A szülők egymás közötti kapcsolata döntően befolyásolja a gyermek-szülő kapcsolatot. Ez pedig kihat a párválasztásra, majd később a párkapcsolatra is. Tulajdonságaink egy részét örököljük, más részét a környezetünkben látott minták alapján alakítjuk ki. Tévedés lenne azt állítani, hogy függetleníteni tudjuk magunkat őseinktől, hogy egyéniségünket pusztán mi magunk határozhatjuk meg. Önmagunk és társunk mélyebb megértéséhez szükséges sokrétű társadalmi, történelmi, nemzeti és családi örökségünk tudatosítása.

A nagy nemzetek, nevezetes családok, kiváló emberek sohasem a semmiből léptek elő, megjelenésüket generációk sora előzte meg. Fejlődésüket éppen az segítette elő, hogy az utódok építettek az elődök eredményeire, igyekeztek a jót még jobba tenni, a hibát pedig kijavítani. A szülők öröme, ha gyermekeik folytatják, kiteljesítik, ami érték volt életükben. Ebben az értelemben írja Madách az Ember tragédiájában: „...minden újszülött fénylő csillag, mely feltűnt a családnak”; majd tapasztalatait öszszegezve keserűen hozzá teszi: „s csak később fejlik szokott pimasszá”.

Kedves fiatalok! Amikor felébred bennetek a vonzalom egymás iránt, igyekezzetek egymásról mindent megtudni. Gyengeségre vall, ha valaki el akarja rejtetni múltját, családját. A kialakult, kiforrott ember nem szabadulni akar gyökereitől, hanem erőforrásnak, léte biztos alapjának tekinti azokat. A felismert hibák és hiányosságok az elődök életében intő jelként állnak előttünk, a szép és jó pedig követésre ösztönöz. Az ősök tetteiért nem vagyunk felelősek, de hibázunk, ha nem tanulunk belőlük. Fontos tudnunk, hogy mit szeretne az egyik vagy a másik követni szülei, nagyszülei példájából, és beépíteni jövőbeli házasságába.

Az udvarlási időnek nagyon fontos feladata, hogy megismerjétek egymás szüleit, egymás otthonát. A két szülői ház gyakorlata, szokásrendje segít abban, hogy meg-

álmodjátok közös otthonotokat, ünnepeitek rituáléját, segít egymás elfogadásában. Megismerve azt a családi környezetet, ahonnan párod jön, könnyebb lesz majd megérteni, hogy miért ilyen harsány az örömben, vagy miért annyira visszahúzódó, miért viseli oly nehezen a kritikát, miért áll mindig a középpontban, vagy éppen miért annyira félénk? Ismerve egymás szüleit egymás családjának történetét kettőtök egy-sége, boldogsága lesz szilárdabb.

Ne feledjétek: a családukból magunkkal hozott pszichológiai örökségeink lényege-sen befolyásolják a házasság fejlődését. Ezek a kapcsolati ősminták lelkünk tudatta-lan rétegeiben működnek, és irányítják az itt és most megjelenő igényeinket, érzel-meinket, magatartásunkat.

Kedves szülők! Minél inkább távol kerül a felnőtt ember saját gyerekkorától, annál in-kább felfedezi magában szülei gondolkodás módját, gesztusait. Gyermek- és ifjúkorunk-ban talán belső ellenkezés volt bennünk bizonyos magatartásformákkal szemben, aztán egyszercsak mi is ugyanazokat tesszük, kimondjuk ugyanazokat a frázisokat, amelyek annak idején, mikor tőlük hallottuk, idegesítettek bennünket. Érdemes végiggondolnunk, mennyi szokás került át családuknak életrendjébe abból, ahogyan odahaza ünnepeltünk, vagy ahogy hétköznapijaink a szülői házban teltek. Figyeljük meg, hogy a minták, ame-lyeket magunkkal hoztunk segítői, vagy éppenséggel gátlói annak, ahogyan örömmünket kifejezzük, vagy ahogy konfliktushelyzeteinket megoldjuk... Fontos, hogy ápoljuk családi hagyományainkat, hogy továbbadjuk nem csak az örökölt tárgyi értékeket, hanem a lelki, szellemi és erkölcsi értékeket is, ezzel is példát adva az elődök iránti tiszteletre. A felnőtt gyermeknek nagy segítség lehet, ha szülei hálásan felidéznek, milyen gazdag hagyo-mányt kaptak öregeiktől, vagy meg tudják fogalmazni a hiányosságokat is, azt, amit, nem kaphattak meg ősöiktől. Jó, ha segítik a fiatalokat, hogy el tudják kerülni az elő-dök hibáit.

Beszélgétek meg a családi körben vagy közösségeitekben:

Ha házasok vagytok: Milyen értékek irányították a szülők, nagyszülők életét? Milyen ki-emelkedő események voltak életükben, amelyek döntően befolyásolták őket? Milyen volt beállítottságuk a munka iránt? Hogyan oldották meg a konfliktushelyzeteket? Milyen volt a rokonokkal való kapcsolatuk? Hogyan élték meg és fejezték ki Istenbe vetett hitüket? Hogyan ünnepeltek, szórakoztak?

Ha még a házasság előtt álltok: Mely családtagotokhoz érzitek magatokat legköze-lebb? Milyen férfi és női mintákat hordoztok magatokban? Milyen magatartásformá-kat láttatok odahaza, amikor szüleitek örültek, vagy súlyos terheket hordoztak? Mit szeretnétek másképp alakítani ti életetekben, mint ahogy szüleitek alakították életü-ket?

Beszélgessetek, gondolkozzatok és legyetek a gyökerekből táplálkozó ember jelévé!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke